

листопаді (19,1...33,4°C) і січні (28...32°C) та гідротермічний коефіцієнт періоду цвітіння (0...3,5).

Мінімальна температура під час цвітіння зменшувала продуктивність сорту Дрогана жовта в умовах східного Лісостепу на 9,9 ц/га на градус, а в умовах Поділля – на 4,1 ц/га на градус. В умовах Донбасу цей показник не впливав на продуктивність сорту. Шкодочинними для сорту в умовах Поділля були низькі температури лютого, в умовах східного Лісостепу – низькі температури під час цвітіння, а в умовах Донбасу мінімальні температури шкоди не завдали [4].

Поведінку сорту Мелітопольська чорна вивчали в умовах Придністров'я і південного Степу. Цей сорт відзначався кращою продуктивністю (143,6 ц/га), стабільністю плодоношення в південному Степу, де продуктивність підвищували суми ефективних температур (2183...2661°C), а знижували – мінімальні температури листопада (-4...-13°C) на 5,8 ц/га на градус, грудня (-12...-27°C) на 13,4 ц/га на градус, максимальні температури жовтня (20...28°C) і листопада (13...21°C) та перепади температури в лютому (0...32°C).

В умовах Придністров'я знижували продуктивність сорту Мелітопольська чорна максимальні температури лютого і грудня, а позитивно впливали – максимальні температури січня (-7,4...-15,3°C) і періоду цвітіння (22,9...28,2°C) [4].

Проаналізувавши наведені дані можна зробити висновки, що для одного і того ж помологічного сорту в різних регіонах країни визначальними в продуктивності є різні фактори погоди. Напрямок і інтенсивність дії цих факторів на урожайність, як правило, є також різними.

Для черешні не виявлено груп погодних факторів, які б за своїм впливом на продуктивність переважали в тому чи іншому регіоні.

Список літератури

1. Кашин В.И. Проявление биологического потенциала садовых растений.//Биологический потенциал садовых растений и пути его реализации.- М.: 2000.- С.3-14.
2. Бублик М.О. Інтегральна оцінка придатності регіону за погодними факторами для вирощування плодових порід. Вісник аграрної науки, 2002.- №6.-С.31-33.
3. Драгавцева И.А. Экологические ресурсы продуктивности плодовых пород.// Міжвідомчий тематичний зб. Садівництво, 2000. – №50. – С.51-56.
4. М.О. Бублик, Г.А. Чорна, Л.А. Фризюк Як почувається черешня у різних регіонах України.//Сад, виноградарство і вино України, 2002. – №5-6. – С.14-17.

УДК 621.9.06

А.І. Валявський, доц., канд. техн. наук, Т.В. Кравцова, магістр.

Кіровоградський національний технічний університет

Шляхи підвищення конкурентоспроможності машинобудівної продукції

В статті розглянуті основні напрямки та шляхи впровадження нових технологій і підвищення рівня конкурентоспроможності машинобудівної продукції.

конкурентоспроможність, нова технологія, потенційні конкуренти, ділова стратегія підприємства, технологічне обладнання з паралельною кінематикою

В умовах глобальних геополітичних та соціально-економічних змін у суспільстві відбувається жорстка конкурентна боротьба за ринки збуту машинобудівної продукції, що вимагає впровадження нових комплексних підходів до вирішення техніко-економічних та організаційних задач управління виробництвом.

Досвід роботи діючих підприємств у нових умовах показує, що традиційні концепції, шляхи розвитку виробництва, а також критерії вибору варіантних рішень виробничих задач малоефективні внаслідок переходу від еволюційного розвитку виробництва до важкопрогнозованого, клієнтоорієнтовного етапу розвитку, який характеризується:

- інтенсивним старінням випускаємої продукції та технології її виробництва;
- постійною інтеграцією нових технологій;
- створенням та впровадженням гнучких виробничих процесів, властивості яких дозволяють бути адекватними поточним умовам конкретного виробництва.

Конкурентоспроможність машинобудівної продукції залежить від сучасної конструкції виробу, яка базується на нових досягненнях наукових досліджень.

Якість та вартість продукції не можуть бути конкурентоспроможними довгий час. Вони залежать від динаміки розвитку технологічних можливостей виробництва потенційних конкурентів.

Постійне зростання рівня конкуренції висуває проблему впровадження нових концепцій та принципів ділової стратегії підприємств.

Для забезпечення конкурентоспроможності машинобудівної продукції необхідно постійно аналізувати та прогнозувати динаміку змін технологічних можливостей та стану конкурентоспроможності технології виробництва у традиційних та потенційних конкурентах і порівнювати їх з технологічними можливостями конкретного підприємства.

Шляхи впровадження нових технологій залежать, у першу чергу, від фінансового стану підприємства та можливості отримання фінансових інвестицій.

Аналіз діючих виробничих систем показав, що 60-70% підвищення якості, рівня конкурентоспроможності продукції та технології її виробництва забезпечується за рахунок підвищення ефективності та удосконалення структури парку технологічного обладнання.

Отже, одним з основних напрямків автоматизації виробництва є створення інтелектуального технологічного обладнання та виробничих систем на їх основі, які мають властивість адаптуватися та бути адекватними поточним умовам конкретного підприємства, а також вибирати оптимальні умови його функціонування.

Підвищення рівня конкурентоспроможності продукції шляхом удосконалення структури парку технологічного обладнання реалізується створенням верстатних систем нового покоління, побудованих на основі механізмів паралельної структури, що отримало назву технологічне обладнання з паралельною кінематикою.

Таким чином, підвищення рівня конкурентоспроможності машинобудівної продукції реалізується шляхами:

- впровадження нових технологій виробництва;
- раціонально вибраній діловій стратегії підприємства;

– удосконалення структури технологічного обладнання.

Список літератури

1. Валявський І.А., Крижанівський В.А. Тенденції розвитку верстатів паралельної структури // Вісник Сумського державного університету, 2003.-№ 2 (48).- С.18-22.
2. Крижанівський В.А., Кузнецов Ю.М., Валявський І.А., Сkläров Р.А. Технологічне обладнання з паралельною кінематикою: Навчальний посібник для ВНЗ./ Під ред. Ю.М.Кузнецова. – Кіровоград: 2004.- 449 с.

В статье рассмотрены основные направления и пути внедрения новых технологий и повышение уровня конкурентоспособности машиностроительной продукции.

The general tendencies and ways of implementation of new technologies and rising the level of competitiveness of machine building production are disclosed in the article.

УДК 331.101.26.

Д.С. Насипайко, ас.

Кіровоградський національний технічний університет

Методологічні аспекти відтворення людського капіталу

В статті ґрунтовно розглянуті три фази відтворення людського капіталу, їх взаємодію між собою, а також наведено методологічну схему цього процесу
відтворення людського капіталу, менеджмент людських ресурсів

У практиці господарювання кожне підприємство, що є складною виробничо-економічною системою, повинно дотримуватися правових основ. Відповідно до логіки і послідовності стадій відтворювального процесу визначальним напрямком діяльності кожного підприємства за умов ринкових відносин є дослідження напрямів розвитку і вдосконалення виробництва. Представник цього наукового напрямку П.Роумер висунув теоретичну модель економічного зростання, згідно з якою зростаючий ефект масштабу, що діє відносно виробничих технологій, розвинені країни не тільки зберігають, а ще і більше підвищують свій економічний рівень над нерозвинутими країнами, тобто різниця в рівнях економічного розвитку має вектор збільшення [3, С. 58].

Людина є основним фактором розвитку економіки, яку може вивести з кризи відтворення людського капіталу. А.В. Коровський стверджує, якщо максимально розширити межі витрат на відтворення людини, то складається відношення, у якому те, що створив людський фактор (продукт, блага, послуги), дорівнює тим благам і послугам, що власне формують відтворення цього людського фактора. Показники ефективності затрат праці на локальному рівні мають фрагментарний характер і право на існування, оскільки ціле складається із фрагментів. Але повної характеристики використанню людського фактора вони не дають [2, С. 68].

Економіка буде плідно розвиватися тільки за умови ефективного менеджменту людських ресурсів, що вплине і на відтворення людського капіталу підприємств. Сучасна управлінська діяльність повинна відповідати за відносини між працівниками і